

A Sorstalanság eszperantó és lovári nyelven

Kőbányai János e-mail interjúja Nagy Lin asszonnyal, a kiadóval

1986 szilveszter napján érkeztem meg Magyarországra férjemmel, egy magyar eszperantistával, akivel abban az évben kötöttem házasságot Kínában.

Még szülőhazámban kezdtem eszperantóul tanulni, levelező tanfolyamon keresztül. Városomban én voltam az Eszperantó Szövetség elnöke. Egy kínai számára sokkal könnyebben meg lehetett tanulni, mint bármelyik európai nyelvet. Maga az eszperantizmus eszméje is vonzott. Ezen a nyelven az ember bármelyik nemzet tagja lehet, s nem érezheti magát hátrányos helyzetben, mivel az eszperantó nem tartozik semelyik nemzethez. Az eszperantista számára nem léteznek országhatárok.

Mielőtt idejöttem, Petőfi Sándort és a Lúdas Matyi-filmet kivéve nem ismertem semmit a magyar kultúrából, a zsidó irodalomról szintén semmilyen információ nem jutott el hozzám. A zsidó népről viszont annál többet tudtam. Az eszperantó alapítója, Zamenhof egy lengyel zsidó családból származott.

Fél évre ideérkezésem után a házasságom kudarcba fulladt. Az első egy-két évben a fennmaradásom kötötte le minden időmet. Utána azért nem olvastam, mert az üzlettel kellett foglalkoznom. A *Sorstalanság* az első magyar író könyve, amit elolvastam.

Mert Nobel-díjas lett, és mert kiadom.

Természetesen ezelőtt soha nem hallottam Kertész Imre nevét. A könyvet tökéletesen megértettem. Kínában a kulturális forradalom ideje alatt akiket a „táborokba” hurcoltak, azok is sorstalanná váltak.

1987-től 1990-ig a Magyar Eszperantó Szövetségéknél dolgoztam. Most export-import és ingatlanüzlettel foglalkozom.

S most könyvet adok ki. Pontosabban a *Sorstalanság*ot eszperantó és lovári nyelven.

Az eszperantó kiadás júniusban jelenik meg 8000 példányban, a lovári kiadás augusztus végén 3000 példányban.

Magyarországon kitűnően érzem magamat, már 12 éve élek itt állampolgárként. Itt van a ha-

zám, ahol sikeresen alakult az üzleti és a családi életem. Nagyon sokat kaptam ettől az országtól, az emberektől (beszámítva magyar eszperantistákat).

Büszke vagyok, hogy itt élek! Büszke vagyok a Nobel-díjas Kertész Imrére!

Nagyon szeretem ezt a földet, az embereket, s már ezt a nehéz nyelvet is. Büszke lennék, ha egy napon úgy tudnék beszélni magyarul, mint egy igazi magyar. Ez adta a késztetést, hogy a *Sorstalanság*ot kiadjam. A Magyar Eszperantó Szövetség is támogatja az ötletemet, ők vállalták a terjesztést. Sok negatív véleményt kaptam a cigány nyelvű kiadást illetően. A fordító az egyik cigány nyelvű folyóirat főszerkesztője, Rostás-Farkas György, a lektor pedig a lovári nyelv professzora, Dr. Karsai Ervin lesz. A könyvet hasonló módon terjesztjük, mint az eszperantót. Számomra mindkét kiadás esetében a fordítás minősége a leglényegesebb. (Az eszperantót Ertl István fordítja, akitől Nagy Lin asszony elérhetőségét megtudtuk – ő Soros Tivadar *Álarcban* című emlékezésének fordítója.) Megmondom őszintén, mindkét nyelvű kiadás elég kockázatos. Üzleti szempontból természetesen nem tekintem befektetésnek. Nagyon sokat kaptam ettől az országtól és lakóitól, számomra ez a két kiadás a hála kifejezése.

Mostanában gyermekmesét szoktam olvasni esztéknként magyarul és kínaiul a hatéves fiamnak, ha nagyobb lesz, neki is tanácsolom, hogy tanuljon meg eszperantóul, ez az igazi nemzetköziség nyelve.